

Lucija Stepančič

Šifra

Je moral biti že od jutra tako silno živčen? Če ne že od včeraj? Samo zato, ker je čisto prvič v življenju dal oglas in to nedvoumno seksualne vsebine? In naj bi se ob petih popoldne dobil z žensko, ki mu je odgovorila?

Je bilo samo zato vsenaokrog vse prazno in čudno tiho? Samo zato, da bi njegova zadrega tem bolj odmevala? Se mu je zato vsak korak, ki ga je naredil do Uniona, zdel tako izdajalski? Čeprav v prsteni svetlobi zgodnjega oktobra ni bilo srečati žive duše? In še na dež se je pripravljalo, je tudi to kaj prispevalo? Bo sploh preživel? Ko bodo do cilja manjkale samo še tri ulice? Samo še dve? Samo še ena? Kdaj se mu je dokončno posvetilo, da ga je polomil že z izbiro lokacije? Deset korakov pred Unionom? Ali že prej? Da ni mogel še pravočasno pomisliti na čistino velikanskega plesnega prostora? Mar bi izbral katerega od diskretnejših kafičev, ki so kot ustvarjeni za kurbarijo! In potem, ko je vendarle potisnil težka starosvetna vrata? Ter posumil, kaj vse se lahko skriva za flancarijami, ki so jih polne rubrike z oglasi? In se šele dobro zavedel, da za tem najbrž stoji cel zverinjak in da bo eni od tamkajšnjih samic zdaj zdaj podlegel? Bi se lahko izmazal, če bi se zadnji hip naredil neumnega? In preprosto ne bi razgrnil pred sabo Kinotečnika, dogovorjenega znamenja?

Že to, da je predlagal filmski časopis! Je mogoče, da izbira izdaja intelektualca, in ženska si bo mislila... Le kaj si bo mislila? Kako je mogel, pa tako odločen je bil, da ne izda ničesar o sebi? Kako je potem mogoče, da se mu je zataknilo že pri najbolj nerodnem podatku? Ampak ženske še ni bilo, naj se tega veseli? Bo zares lahko izkoristil vsako sekundo prednosti? In sploh: je v tej kavarni vedno takšno vzdušje? Je že kdaj prej opazil? Da je do vrha polno nedoumljivih namigov, vse je pritajeno in potuhnjeno? Kaj naj zdaj pomeni, da je razen njega še nekdo v tistem hipu pred seboj razgrnil Kinotečnik? In če bo ženska greha vredna in bo šla kar naravnost k tistemu drugemu? Naj zleti za njo in ji razlaga vse od

kraja? Le kaj bi si potem mislile stare gospe, ki tamle kartajo? Kaj pa, če ga bo tisti drugi prav na ta način tudi rešil? Recimo, da ženska ne bo tisto, za kar je hotela, da jo ima? Malo bo že treba popuščati in pogledati skozi prste, a koliko je preveč? In kaj, če mu ne bo všeč, ampak ji tega ne bo upal pokazati? Bo celo tako presran, da bo zanjo odigral seksualnega heroja? Se ni mogel prej spomniti, na koliko najrazličnejših načinov so ženske lahko strahotne? Se je ravno zdaj moral domisliti tudi vseh tistih filmov, ki so v bistvu nadaljevanke in ki brez razlike govorijo o tem, da se z zmenki na slepo človek samo osmeši? Naj se izgovarja, da jih je gledala Magda? Da je on seveda samo šel mimo? Koga sploh briga, da je kljub temu vse vedel? No, in v svetovni literaturi – a ni tudi tam eno samo jokanje? Si je sploh mogoče zamisliti enega samega pisuna, ki bi hotel *Madame Bovary* napisati srečen konec? Je to zato, ker cvikajo pred kritiki? Ki bi jih zaradi česa takega raztrgali na koščke? Ker zavidajo razvratnikom? Ali iz kakšnega pametnejšega razloga? In *Lady Chatterley*? Se konča srečno? Kako, da se ne more spomniti konca? Ko se tako dobro spominja sredine, sploh pa odločilnih prizorov. Ni že zdavnaj sklenil, da bo podoben tistemu njenemu drvarju ali gozdarju ali kaj je že bil? Kako, da se potem že po eni minuti počuti kot šolarček na prvem randiju? Je sploh mogoče, da bi bil zares popolnoma nesposoben, da vodi igro, ali sploh kar koli? Kaj pa lahko pričakuje od kafiča, kjer sta se včasih dobivala z Magdo? Se lahko tolaži s statistično zanemarljivo verjetnostjo, da mu bo neznanka kot dobra in izkušena cipa, ki se spozna na svoj foh, pregnala vso zadrego? In poleg tega ...

... je ženska prav v tistem hipu vstopila. Ne katera koli ženska, pač pa Nives. Ki je gladko spregledala tistega drugega s Kinotečnikom. Ter se mu prav od vrat zazrla naravnost v oči. Je bil pogled nanj res tako zastrašujoč? Ker je tudi njo kar vrglo? Ampak potem je zbrala vso energijo in se približala njegovi mizi. Naj bi se zdaj vsa panična razletela narazen? Bi bilo kaj takega še veliko bolj neumno? Bi njuna nepopisna zadrega odmevala po vsem svetu? Po vsem osončju? Po vsej galaksiji? Ali se jima je tako vsaj zdelo?

Nives, ki je ni videl trideset let! Nives iz sosednjega bloka! Bleda punčka z velikanskimi očmi! Kaj si bo zdaj mislila o njem? Da je kar nekakšen prasec, ali kaj? Perverznež? Nives, ki je na travniku nabirala marjetice in spletala venčke in ki je pozneje postala pridna punčka s šolsko torbo na hrbtu! Medtem ko bi ga od sramu morala požreti zemlja, se je na hitro domislil še nekaj pozabljenih traparij. Obtolčena kolena, strgane bele dokolenke, punčka iz cunj, zamazana s peskom, ter seveda solze in lulanje, ko so jo privezali k drevesu in se potem razbežali na vse

strani, dokler se ni poscala od strahu. In potem samo še spomin, da sta z mambo ob večerih vozili dojenčka na sprehod, da je njena mami kar čez noč čisto ovenela in se je od utrujenosti komaj vlekla, Nives pa je veselo in brezskrbno poskakovala ob njej. Ampak zdaj, po nekaj desetletjih, se mu je nevarno bližala in si najbrž mislila, kako nizko je padel, da si mora pomagati z oglasi. In to s takšnimi, v katerih se niti ne pretvarjajo, da so "ljubitelji narave in vsega lepega", pač pa grejo kar takoj k bistvu oziroma v akcijo.

Najraje bi jo lepo prosil, naj verjame, da ni resno mislil, ko je v oglasu napisal, da je "nenasitni tiger, potrebna žival". Pri tem pa čisto pozabil, da je sebe opisala kot "mucko, ki bo uganila vse tvoje želje". Vljudnostni pogovor se je potem grozljivo zatikal, čeprav sta vztrajala še skoraj celo uro. Očitno se je bilo težko odločiti, kaj naj sledi. Ko sta se nazadnje le odpravila, je bilo vse tako, kot da se bosta zdaj kar najbolj prijazno, uvidno in diskretno razšla. Taktno molčala o tem do konca življenja in se seveda nikoli več videla. Ter obdržala nasmeh, prilepljene na obrazih, vse dokler bosta morala po nujnosti hoditi skupaj do svojih avtomobilov. Prav nič ju ne stane malo prijaznosti, še malo, pa bosta rešena drug drugega, uh, in to za vedno.

Zunaj se je medtem znočilo. Ni začelo deževati, pač pa je zadišalo po morju. V polmraku je celo nekoliko zadihal. Ni bil več osvetljena tarča, vidna na petnajst metrov kavarniškega prostora in tako zelo izpostavljena, da jo lahko zadene že osebek, predestiniran za žrtev in ne za lovca. Skorajda se je že sprostil, saj mu je ni bilo treba, tako kot prej za mizo, gledati naravnost v oči. Zdaj je bil le še moška silhueta, od katere se pričakuje, da bo vzela v bran žensko silhueto, tako kot je bilo določeno že od začetka vseh časov. Jo viteško branila pred posiljevalci, ki jih ni od nikoder.

Skupna pot se kar ni in ni hotela nehati, tako sta šla tudi mimo hotela, kjer bo rezervirana soba to noč ostala nedotaknjena (pri tem se je malo zgrbil, kot bi ga kak receptor, ki bi prav v tem trenutku pasel firbce na cesti, lahko prepoznal). Nazadnje se je izkazalo, da sta parkirala celo v isti parkirni hiši. In ko sta potem prišla do svojih avtomobilov, ki sta stala drug ob drugem, in to popolnoma enaka, se ni bilo več mogoče ubraniti smeha.

2

... In zdaj bo ... vsak čas ... samo še ... Naprej in nazaj je suval kot nor. Nekaj iz nje mu je odgovarjalo v istem ritmu, on pa je grabil po njenih bokih. Kolikor je mogel, je razgrinjal svilo in čipke (v tistem trenutku se še ni spraševal, ali hodi naokrog v takšnem perilu vedno ali samo takrat,

kadar je zmenjena s kakšnim perverznejšem). Je bil čisto dovolj zaposlen že s tem, da je vse nekako lezlo nazaj, medtem ko ju je vse drugo ubogalo. Postelja je zamigala tako kot onadva. Postelja, se pravi ves svet. Ni mogel misliti več niti na to, da bi bilo treba prosojno čipkasto tkanino verjetno prej sleči. Kaj šele, da bi razmišljal o resnično neverjetni sreči – namesto Nives bi lahko prišla kakšna druga ženska njegovih let in potem bi do polnoči poslušal o njenem vunderkindu.

Res je bila tudi Nives najprej plašna in kar nekam sramežljiva, prav tako, kot si je tudi mislil, da bo, ampak, poglej, ravno to ga je najbolj zakurilo. Čeprav mu ni rekla "... a res misliš, da ...", kar seveda pomeni "prosim, prepričaj me in potem delaj z mano, kar hočeš!" Ji ni bilo treba niti pisniti, da je vse razumel, tekst in podnapise, ki so se sproti meglili, v jeziku, ki ga ni še nikoli slišal. Oh, in ta sreča, da je ni peljal v hotel! Saj ni kurba! Po tistem kratkem in veselem smehu na parkirišču sta se odpravila kar lepo v njegovo stanovanje.

Že to, kako sta šla po stopnicah navzgor! Medtem ko se je obešal nanjo, kar na lepem pijan od ničesar, je na hitro z improviziral nekakšno teorijo o nekakšnem vsemogočnem prascu. O prascu pač, ki se obnaša tako dosledno svinjsko, da morajo ženske to kar spoštovati. In tudi spoštujejo. In obožujejo. In tega ne pozabijo pokazati ob vsaki najmanjši priložnosti. Teorija o prascu se mu je zdela brez vsake najmanjše razpoke in napake, naravnost genialna, samo še čudil se je lahko popolnosti svojega znanja, ki se je kar na lepem, zdaj, ko ga je potreboval, prikazalo od nikoder – prav od tam, kjer se je skrivaj nabiralo že vse življenje. Jutri bo vse zapisal in to bo pretreslo svet, kakršnega poznamo, ampak v tem trenutku je bilo treba najprej ejakulirati. Jaaaaaa!

Ne bo se zdaj obremenjeval s tem, da je že z enim samim, prvim pogledom na stanovanje, ugotovila, da ga je zapustila žena. In da ga je to tudi brez zadrege prav naravnost takoj vprašala. Ne bi zdaj o tem. Saj je jutri še en dan.

3

"In kako se ti je zdelo?" je vprašal, medtem ko se je natančno zavedal, kako prijeten je njegov povšter, kako mehka je postelja in kako topla je odeja. Kako lep je ta svet. Čeprav ga je zbudil signal iz njenega mobitela. V stanovanju, ki se mu resnično pozna, da v njem živi zapuščeni rogonosec. "A kako? V redu," je rekla, ne da bi ga pogledala. V ogledalu, ki je bilo pravzaprav Magdino, je opazovala, kako ji kaj pristoji svetlo moder puli z visokim ovratnikom. Pravzaprav isti, kot ga je nosila zvečer. "Čisto dobro."

V redu? Čisto dobro? Pa kaj, bi morala reči, da je bilo slabo? Je sploh mogoče, da bi bila runda zanj nekaj najboljšega, kar je kdaj doživel, zanj pa samo nekaj srednjega? Ni bil sicer še čisto na tem, da si prizna, kako brezumno hrepeni po strastni ljubezenski izjavi, vedel pa je, da si bo hrepenenje priznal, ko bo tik na tem, da ga zaduši – ali najpozneje do jutri dopoldne. Od kod je zdaj kar naenkrat poznal vse te občutke? Od Magde že ne, pa tudi od nobene druge. Če dobro premisli, se je vse skupaj vzelo od nikoder, na dnu pa ga je pričakalo tisto, kar je najmanj pričakoval, otroštvo. Ki se je zatem mimogrede razcvetelo v mladost. Naj zdaj pusti, da se vse konča tako hitro, kot se je začelo?

Ni odgovorila na vprašanje, ki ji ga sploh ni postavil, ampak je odvihrala v službo, njega pa pustila samega. V službo? Sobotno dežurstvo. Medicinska sestra, saj mu je povedala. Še tega ji ni bilo mar, da bi jo peljal, saj je avto vendar pustila v mestu. Samostojna ženska, nekakšna valkira? Naj jo pokliče v zdravstveni dom in ji po telefonu izroči svoje srce, za vedno seveda? Da bo tam med pacienti s polomljenimi rokami in nogami poslušala njegove trubadurske izlive? In mu s suhim, prav zoprnim glasom prigovarjala, naj hitro pove do konca, da nima časa? Ali naj si skuha kavo in se popolnoma jasno zave, da ga čaka življenje brez ljubezni? Da mu preostaja samo še dolgočasna vzvišenost nad vsem preostalim svetom? Razgled na kante za smeti mu je pri tem pritrjeval na vso moč. S podobno zlobo se je smehljalo sonce, ki se je po nočnem nalivu nekako za silo poskušalo uveljaviti. Sonce, ki sije na mesto, polno žensk, ki vse popudrane pridirjajo na randi, za silo potisnejo življenjska razočaranja, tip jim mora pa igrati seksualnega heroja. Morajo ženske res biti tako čudne? Da kar naprej pospravljajo, tekajo, letajo in čistijo in vse jemljejo tako na smrt resno? In so ves čas videti, kot da bi od kozmetičarke ravno drvele na razprodajo? Kako je to: komaj se za silo sprijazniš, da so, kakršne so, da od tega ne boš znorel, pa ti že rečejo, da jih sploh ne razumeš? Je res, da si zato brezupen primer? Ker jim nisi nikoli izpulil vseh tistih brezzveznih malenkosti iz rok? In naredil iz njih živalsko uživaških prasic? Ali, kaj vem, princesk iz pravljice? Čeprav tega za vse na svetu ne bi izrekle? Ne tebi ne komu drugemu? In sploh: bi šel raje na sprehod, da ne bo več treba misliti na vse to?

4

Tista, ki jo je videl v Savskem naselju! Nobena druga ni mogla biti kot njena sestra! Njuna mama je takrat, pred tridesetimi leti hodila z vozičkom naokrog, tega se lahko še spominja, in vsebina vozička se je zdaj zaletela

vanej, potem pa oddrvela naprej – nič več pokrita z roza dekico –, ne da bi ga sploh pogledala. Enak nos imata in enake oči, enake noge, verjetno tudi enak pogled, na videz zasanjan, ki pa v resnici prav ničesar ne zgreši: čeprav je pravkar zgrešila tipa, ki je vso noč valjal njeno sestro.

Kako dolgo ga že ni bilo tukaj? Drevesa so nezaslišano zrasla, fasade so, vsaj nekatere, zasijale v vseh mavričnih barvah, avtomobili so se namnožili čez vse mere znosnega in prav nikjer ni bilo videti nobenega otroka, pa tudi odraslih je bilo bolj malo. Še sam je bil kakor neviden, oprezujoč za preteklostjo, ki je tudi od tu kar nekako izginila. Po travi, kjer so včasih plesale Nives in njene smrkave prijateljice, je zdaj padalo jesensko listje, melanholično pomešano z vsebino košev za smeti. Sestra je na videz zavila v isti blok, kot v dobrih starih časih, v resnici pa je za vedno izginila iz njegovega življenja. Vrata, ki so se ji odprla s hreščočim zvokom, so z vso svojo grdoto jamčila, da tudi nje ne bo videl nikoli več.

Je tukaj sploh še kdo, ki bi ga lahko prepoznal, medtem ko stika za otroštvom, kot da je podobno izgubljenemu triciklu? Bi za katerim koli oknom lahko oprezali peklenski pogledi starih znancev – prav tistih z neuglednim talentom, da se vedno pojavijo prav takrat, ko jih je najmanj treba? Ki bi kar iz nič lahko tudi vedeli, da jo bo zdajle prav zares poklical – saj je medtem prišla domov. In da se bo oglasil moški glas. “Je pa ni, je šla ravno v kopalnico, ji kaj naročim?” bo rekel čisto prijazno, a z nevarnimi podtoni. Tisto, kar ga zares zanima, bo pojasnjevala potem ona – v kopalnem plašču in z mokrimi lasmi in polna besa, ki ga ne bo smela pokazati.

Mu je bilo treba priti sem? V tem sobotnem jutru? Mu je bilo treba tako panično odvihrati od doma in si domišljati, da skozi direndaj vikendaških voznikov potuje v času nazaj? Ne bi mogel že brez tega vedeti, da tiste male smrkave Nives, ki si zaskrbljeno ogleduje naklepe njegove bande smrkavcev, ni nikjer več na tem svetu? Njena mama, ki se je takrat z grozljivo velikim trebuhom prišla pritožiti zaradi privezovanja k drevesu, verjetno še nekje živi, nič čudnega pa ne bi bilo, če se niti ne bi več spominjala njega, ki sta ga zaradi Nives potem doleteli dve grozljivi klofuti, podani z vso fotrovske avtoriteto. Je bil pa vseeno prav on takrat edini, ki je opazil, da se punčka pri tem ni niti smejala niti pravičniškega zadovoljstva ni pokazala, ampak je samo odsotno strmela skozenj. Pogled, ki si ga bo zapomnil za vse večne čase.

5

V mestu je od daleč videl Darjo, znanko še s faksa. Na gradu je videl Mojco, sošolko, ki je postala podravnateljica na neki srednji šoli, pri

bazenu pa je videl Natašo. Ja, potepal se je. Ves popoldan. Potepal kot še nikoli. Če bi tudi ženske videle njega in če bi primerjale svoja opažanja, bi ugotovile, da se giblje z neverjetno hitrostjo, kot fantom. Ampak ženske se med sabo niso niti poznale. On pa je bil neviden. Še kako utemeljeno je sumil, da bo odslej vedno tako.

Niti na misel mu ni prišlo, da bi se mogoče dalo uživati v občutku popolne razpršenosti. Se je pa tako dalo vsaj ne preveč misliti na Nivesinega tipa in še manj na to, da ga je prepoznal. Prizor s tistim nesrečnim telefonom se mu je zdaj vračal v kar najbližjem planu, kot film v najnovejšem multipleksu, vedno znova in znova. Je mogoče, da je prav tisti, ki je bil pred tridesetimi leti vodja mulcev iz stolpnice tik ob trgovini? Bi zares lahko naščuval svojo staro otročjo bando samih pamžev nanj? In to kar iz telefona! Morda celo še vedno obvlada obmetavanje s kepami blata? Ali pa se je Nives zanj odločila zato, ker je imel daleč največ Sandokanovih slikic?

Mora ves ta film gledati znova in znova? Je bilo res treba tako hitro odložiti? Še preden bi Nives lahko prišla iz kopalnice in se oglasila, prav tečna, ker se jo moti med umivanjem las. Na brzino je bilo treba tudi spoznati, da je izgubljena, in to za vedno. Bi mu morala že prej povedati, da je vezana? In to ne da bi jo vprašal? Bo pozneje ugotovila, da jo je klical on? Bo besna nanj? Medtem ko so se zanj neka vrata, ki so vodila v preteklost, zdaj za vedno zaprla, in to brez vsakega najmanjšega šuma. Medtem ko je moralo brez vsakega najmanjšega šuma, v nekakšnem brezračnem prostoru, počiti tudi njegovo srce.

Potem so začele nepričakovano deževati sodelavke iz pisarne, tudi one le od daleč. Najprej je zagledal eno (tisto, ki se je pravkar vrnila s porodniške in se je zdaj sprehajala z vozičkom) in potem, nekaj ulic naprej, še drugo, s četico že malo večje mularije. V ponedeljek se bo vrnil k tem ženskam, kot da ne bi bilo nič. One pa ne bodo nikoli izvedele, kakšen manijak je. Dišale bodo po svojem neoporečnem življenju, po koncu tedna s taščo in praženim krompirjem. V nedeljo zvečer jih bodo rahlo mučila vprašanja o smislu in slaba vest zaradi filistrstva, ampak samo rahlo. Bi počile od smeha, če bi izvedele, da imajo v službi čisto zaresnega perverzneža? Nenasitnega tigra, potrebno žival? Bi ga nagačile kot izumrlo vrsto? Bi jim vzbudil vsaj znanstveno zanimanje? Ali bi ga raje orgiastično raztrgale, kot so na primer Orfeja tiste nore babe?

6

Nazadnje pa še Magda. Ki je kar vpadla v stanovanje. Čista neumnost, da je šel po vseh tistih polomijah sploh domov: samo Magde je še manjkalo

in res je bila tam. Je čisto pozabila, da je bil njun zakon izpraznjen, na smrt dolgočasen in samo še rutinski, poln mrtvih čustev in hrepenenja, ki ni za nikamor. Ni mogla, tako kot vedno, ropati stanovanja? Ji ni bilo prav nič več mar, da je tam še toliko njenih stvari? V bistvu skoraj samo njenih? In pripombe na račun njegove nemarnosti, kako je mogoče, da je pozabila celo na to? Kaj mogoče ni več res, da živi kot star samski pujs?

Zakaj se je začela kremžiti, kot da bo vsak čas zajokala? Ji ni mogel dopovedati, da je ona zapustila njega, in ne obratno? In sploh: se ni mogla domisliti, da ima zdaj Borisa, menda stokrat boljšega od njega? Bolj razumevajočega? Bolj čustvenega? Bolj velikodušnega? Ali kakšnega že, za vruga? Mu ni že zdavnaj dopovedala, da je brez njega vse neprimerno lažje? Stokrat ali tisočkrat, ali kolikokrat že? In on? Je ni mogel prijazno, a odločno opomniti, da ji prav ničesar ne dolguje, prej obratno? Ji ni mogel korektno dati na znanje, da sta svoj odnos razčistila tudi prek advokatov? Ali ji, za hudiča, vsaj s pravim glasom zarjoveti, da je sama rekla, da je med njima za vedno konec? Preden se je panično pognal ven, na ulico, na nov potep.

Prekleta baba. Je čisto pozabila na citat, da nič ubija še veliko bolj kot bolečina, ker se bolečini lahko upreš, niču se pa ne moreš? Je pozabila celo, iz katere knjige ga je ukradla, in na to, da mu ga je vedno znova metala v glavo? Ker na lepem ni vedela prav ničesar več niti o tem, kako nekompatibilna karakterja sta in kako izjemno jasno je to očitno že iz horoskopa. Medtem je prišel že do mesta, a ga je še med Japonci, ki so se kar na lepem vzeli od nikoder in ga skoraj zadušili, stresel pol ure star spomin na Magdo. Ki se je od vhodnih vrat zazrla naravnost v odprto spalnico, naravnost v razmetano posteljo. In ji je bilo pri priči vse jasno, tako kot Nives manj kot en dan prej.

In on? Je ni mogel še pravi čas opomniti, da je sploh ne razume, da je vendar brezupen primer? In da ji je brez njega tisočkrat lažje?

7

Tako je nekje proti koncu dneva spet pristal v Unionu in se čudil, da ni tu pristal že prej. Union! Vse drugo je bila izguba časa, in zdaj je tu.

Samo v Unionu se je mogoče zares v miru usesti in pozabiti na vse. In – čudo od čuda, celo Kinotečnik imajo, morda je to prav tisti, ki ga je včeraj pozabil tu? Ga bo zdaj lahko prebral do konca?

Ampak kdo je potem ta ženska tukaj, tik ob njegovi mizi? Kako se je mogla pojaviti tako iznenada? Zakaj se mu v zadregi smehlja, obenem pa je videti, kot da išče prav njega? In seveda, videti je tudi, kot da bi

od kozmetičarke drvela naravnost na razprodajo, potem ko je ves dan pospravljala, letala, tekala in čistila! Te vrste ženska, da bo potem še do polnoči moral poslušati o njenem vunderkindu.

Oh, ne? Ne ve, da je danes trinajsti? Tako, kot sta se zmenila?

Kaj res?

Ne, ni bil petek trinajsti. Trinajsti je sobota. Ob petih popoldne. Zdaj.

In tu.